

ÖLÜM SERÜVENİ

Ufacık bir tohumla düştüm toprağa. Sonra filizlendim, boy sürdüm. İnsanoğlu aldı eline, evirdi çevirdi, bir şekle soktu. Zevkle içine çekmeye, her çekişinde de zehirlenmeye başladı. Bilmezdim bir zamanlar, insanlara zarar vereceğimi, onları yavaş yavaş zehirleyip öldüreceğimi.

Ama onlar kabullendiler beni. Evlerine alıp dost edindiler, hatta kalplerini, gönüllerini açtılar. Bazen sosyete kadınlarının elinde şık bir aksesuar oldum, bazen de bayramlarda şekere arkadaşlık ederek ikram edildim. Gün geldi dertli bir mecnun olup aşk acısı çektim, gün geldi gurbete çıkıp sıla özlemi... Üç çocuklu bir kadınla asker yolu gözledim. Hiç suçum yokken hapiste idama mahkum edildim. Daha buna benzer ne hayatlar gördüm. Bilmediğim nice ortamlara girip tanımadığım insanlara eşlik ettim.

Onlarla hep arkadaşım, hep dosttum. Kimi neşelenip sarılırdı, kimi kederlenip. Kimi mutlu olup içine çekerdi, kimi hüzünlenip. İki şekilde de sığınakları bendim. Büyük bir tayfundan sonra demir atacakları tek liman olarak beni görürlerdi. Etrafındaki "yapma" diye bağırان seslere aldırmandan. Onlar bana öyle sıcak davranınca "git" diyemedim. En dost gülüşümle kucakladım, geleni geri çevirmedim. Çünkü yalvarmıyordum hiçbirine "gel de beni içine çek, yavaş yavaş zehirlen ve zamanın gelince de öl" diye.

Önceleri dost bilip gelenler, daha sonra beni en büyük düşmanları arasına yerleştirdiler. Ama artık çok geçti. Sağlık trenleri istasyondan teker teker kalkmış, terk etmişti. Geride sadece ellerinde mendil, mutluluklarına veda eden tek tük perişan insanlar kaldı. Kimilerinin kalp damarları tıkanmaya başladı, kiminin böbrekleri. Kiminin gırtlığı "pes" dedi dumanıma, kiminin ciğeri. En çok acıdıklarım ise bacaklarını kaybedenlerdi. Çünkü onlar ömür boyu sakatlığa mahkumdular. Ne tuhaf ki, bacağını kaybettiği halde hâlâ benden vazgeçemeyen, içmek için ölüp ölüp dirilen zavallılar da vardı. Sıkıldığım için ben onları bırakmak zorunda kaldım.

Aralarında akıllılar da yok değildi hani. Gittikleri yoldan çevirebilmek, benden koparabilmek için bağırانlar, slogan atanlar da vardı ama, dinleyen kim. Herkes kendi bildiğini okuyor, doğru bildiği yanlış ta olsa onu yapıyordu. Yapılanlar, alın teriyle ortaya çıkan çabalar boşa gidiyordu.

İşte böyle bir ömürlük hikayem... Onlar ektiler, onlar biçtiler, onlar sardılar ve yine onlar çektiler. Ölmek için bir sebep aradılar ve en kolay yoldan beni seçtiler. Hiç suçum yokken elime bir silah tutuşturup "kimilerini kalbinden, kimilerini ciğerinden vur!" dediler. Yapmak istemediğim için bazen ıskaladım ve en kötü şekilde sakat bıraktım. Suçlu ben değilim. Resimlerde, idam sehpasında sallanması gereken de ben değilim!

Emel KÜÇÜK
Kayseri
İstakbal Lisesi

Kompozisyon Yarışması Birincisi